Підводяться, мов сонні, велетенські леви, силюети
тяжких, прирослих до землі, кам’яностопих тюрем
і в’язнів по ночах відвідують коханки і комети,
і місяць, мов рудий павук, повзе поволі муром.

Коли слова на порох стерті, сповідатись зорям зайво.
На зорях, мов на стінах, цвіль, черва,
зелінка й вогкість
Обличчя в’язнів миє місяць синім і холодним сяйвом
аж обростуть за ніч, мов круглі пні, кошлатим мохом!

Підземних рік слизьке, примарне зілля,
мокрі зорі й змії,
долини місяця оброслі горіховим гаєм.
Сто днів і сто ночей ідуть руді дощі і вітер віє,
вода підноситься і зорі й тюрми заливає.

Де не оставсь на каменю ні камень, де зрівнялись гори
знов мулярі нову тюрму будують з брил
квітчастих.
Цвіте під шибеницями багряне квіття мандрагори,
і мотуз вішальників для живих приносить щастя.

1936